

AZ ÉN OSZTÁLYOM

AZ ÉN
OSZTÁLOM A
HIAM'S,
NÉHA EGY
KICSIT GAGYIS.
EPPEN EZERT
UGY ERZEM,
HOGY BENNE
SOK BARÁTRA
LELTÉM, VAGYIS
TETSZIK A
HIAM'S.

NEM NAGYON
BONYÓLÓDNEK
BELE,
OSZTÁLYTÁRSA
IM NEVEIBE,
DE KÖZÜLÜK
HÁROM FÚT
KEMELEK,
KÉKERT A NOK
ELEPEDNEK.

A NYÁLROL
VAN SZÓ,
TAGJAL AIS,
BEAN ES
ZSOZSO,
RÖLÜK SOK JÓT
RHATNEK.

DE INKÁBB
MOST TOVÁBB
LÉPNEK.

VÉKI
KÖVETKEZIK
AZ ÖRÖK VIDÁM,
KI NAGYON JÓ
FEJ, AZ ÁM,
FERROL NEM IS
BESZELVE,
KI A
TESTÉPÍTÉS
EBER ÖRE.

A
TANÁRAIMAT
IS NAGYON
KEDVELEM,
BÁR EGY
NEGYED ÉV
KEVES VOLT
MÉGISMERNEM
ÉVFOLYAM
TÁRSAINK,
KANDI ES
PSYCHO,
Ő RÖLÜK SEM
SZABAD
MÉGFELEDKEZ
NEM.

EGYSZÓVAL MI
VAGYUNK A
LEGSZEBBEK,
A LEG-
SZERENYEBBEK
ES A
LEGOKOSABBÁK,
AKI MÁST
ALLIT RÖLÜNK,
ANNAK SZAVA
HIAMIS,
MERT MI
VAGYUNK A
LEGJOBBÁK,
MI VAGYUNK A
HIAM'S.

DICZENDY ADÁM

A különleges ceruza

Történetünk egy írószerszámkészítő helyen kezdődött. Mint minden ilyen helyen, itt is készítettek ceruzákat. De a sok ceruza közül számunkra csak egy lesz fontos, az, amelyik valamiért más volt, mint a többi. De ebbe most még ne bonyolódjunk bele, mert majd úgyis minden kiderül.

Szóval a ceruzákat elszállították az elárúsító helyre. Nem sokkal később egy kisfiú megvette a különleges ceruzát. Arra kellett neki, hogy szép rajzokat készítsen vele.

Miután hazaért, rögtön munkához is látott. Amikor az első rajz nem úgy sikerült, ahogy várta, a papírt összegyúrta és kidobta a szemébe. Amíg egy újabb rajzon gondolkodott, a ceruzáját rágcsálta. Belefogott a műbe, de túl gyorsan akarta elkészíteni, és az egészet

összecsapta. Ekkor már nagyon mérges volt, és a ceruzát okolta mindenért. Mérgében először el akarta törni, de mivel ez a kísérlete kudarcba fulladt, egyszerűen hozzávágta a falhoz. A ceruza nem hogy eltört volna, de még csak meg sem repedt. Végso elkeseredésében a fiúcska kidobta az ablakon, és ezzel a dolog el volt intézve. Éppen ekkor járt arra egy kislány, aki meglátta a ceruzát, és nagyon megtetszett neki. Hazavitte és megtisztította a kosztól és az ujjlenyomatoktól, majd elkezdett rajzolni. De ő nem nehezeket, hanem könnyűeket rajzolt, például virágokat, fákat, házakat. És még ezeket az egyszerű rajzokat is gondos aprólékosággal készítette. Meg is volt az eredménye, mert minden rajz gyönyörű lett. Amint a kislány befejezte a rajzolást, helyére tett mindent, és lefeküdt aludni. Mikor azonban reggel felkelt, döbbenten vette észre, hogy a

papíron sokkal több rajz lett, mint amennyit ő előző nap készített. Eszébe jutott, hogy talán a ceruza, de ezt annyira képtelennek találta, hogy nyomban el is hessegette a gondolatot. Aznap is rajzolt, bár nem annyit, mint előző nap. A következő reggel, ami-kor felkelt, ugyanazt tapasztalta, mint tegnap. Ismét több rajz volt. Most már furdulta az oldalát a kíváncsiság. Alig várta, hogy leszálljon az éj, és végre fényt deríthessen a furcsa jelensé-gekre. Úgy

tett, mint aki alszik, ám nagyon is ébren volt. Nem telt el tíz perc, és a ceruza mocorogni kezdett, majd hirtelen föl-pattant, és neki-állt rajzolni. Az addig a takaró alatt kuporgó kislánynak se kellett több. Felállt és odalopózott az asztalhoz.

Amikor odaért, a ceruza megállt. Mind a ketten mozdulatlanul vártak. Aztán egyszer csak a ce-ruza rajzolni kezdett. A végeredmény egy megdöbben arcú, cöpfös kislány lett. Miután a kislány felismerte saját kép-mását, nevetni kezdett. Ezzel már össze is ba-rátkoztak, és egész éjjel rajzoltak. Hajnal-ban mind a ketten holtfáradtan zuhantak fekhelyükre. Ettől kezdve a legjobb barátok lettek. Mivel a kislány már látta a ceruza fantasztikus képességeit, nappal is rajzol-gathattak együtt. A ceruza mindent le tudott rajzolni, és még az a probléma sem volt vele, hogy eltompult volna. És mivel nem tumpult el, ki se kellett hegyezni. Így mindig ugyanakkora maradt. A kislány pedig - mivel jól bánt a ceruzával - megér-demelten tudhatott egy titkot, amit senki más rajta kívül.

Téli álmodozás

Kis virágra leszáll a
méh,
Erősen, zúgva süvít a
szél.
Egy kismadár fészékébe
száll,
Búsan hajlong egy
fűzfaszál.

Az erdő zajai miatt
egy őz riadtan szalad.
Most még csak ősz van,
de mindjárt itt a tél,
az állat remél, nem fél.

Reméli, hogy jókat
alhat,
a meleg nyárról
álmodozhat.
De elfjött a tél és a
hideg szél.
A hosszú álom most
már elkél.

Még várunk és fázunk,
míg el nem jön a nyár.
És akkor újra boldogan
száll fészékébe a
kismadár.

Gyurica Livia

A kép

Itt van a tél már két
napja,
Fehér lett a város
tája.
Egymagam kószálok
a hóban,
Egy képre gondolok
fagyosan.

Homokos vidék, teli
zöld fával,
Tengervíz csillog a
holdsugarban.
Ezernyi csillag, s egy
szerelmes pár.
Ezt rejti a kép, mely
álom csupán.

Szürke homok őrzi
lábnyomukat,
Csillagok lesik
bókjaikat.
Habár a szerelmük
még fiatal,
De mint a napfény,
majd örök marad.

Ha majd fázni fogsz
te is ott belül,
S azt akarod, hogy ne
légy egyedül,
Gondoljál te is erre a
képre,
S meleg lesz kívül-
belül egyszerre.

Ádor Noémi

Itt a Földön

Itt a Földön
napjainkba'
Hull a hó a
dombjainkra.
Kisgyerekek
szaladgálnak,
Örülnek a
hóhullásnak.

Felveszik a
csizmájukat,
Előveszik
szánkójukat,
Felmennek a
magas dombra,
Onnan néznek
a házukra.

Egész este
nevetgélnek,
Fáradtságtól
ágyba dőlnek,
Másnap reggel,
ha felkelnek,
Kis Jézusnak
örvendeznek.

Reggel az ő
édesanyjuk
Ajándékokkal
vár rájuk.
Gyertya fénye
szépen lobog,
Kicsi szívéük
vigan dobog.

Merle Orsi

Költemény

Nem szándékos ez a költemény,
De én költöttem, én.
Nem tudom, hogy milyen pazar,
De mégsem lett ez olyan bizarr.

Ha meg tudom írni szépen,
Talán jobb nekem lesz éppen.
Ha el is tudnám egyszer adni,
Talán olyan lennék, mint Ady.

Zámbó Sándor

A mérges Mikulás

Gizike és nagymamája sétálnak a körúton és keresik a Téliapót. Egy jó ideje sétáltak már, mikor Gizike elkezd ráncigálni nagymamája szoknyáját.

- Nagyi, éhes vagyok, fáradt vagyok, szomjas vagyok - és elindul a McDonalds felé. Mivel a nagyi is éhes, bemennek hát a Mekibe. A kislány végigeszti a teljes menüt. Szegény nagyi pénztárcája csupa csont és bőr lett. Gizike jóllakik, de eszébe se jut megköszönni a meghívást. Nagyi még csak a kis adag burgonyánál tart, amikor Gizike se szó se beszéd, elveszi a nagyi maroktelefonját, és fölhívja a Téliapót. A nagyi nagyon dühös, de hagyja Gizikét, hadd "rendeljen" a Téliapótól.

- Kérek egy új biciklit - kezdi a listát Gizike, majd folytatja a drágábbnál drágább ajándékok sorolásával.

A Téliapó egy ideig türelmesen hallgatja a kéréseket, de egy idő után elveszti türelmét, és lecsapja a telefont. A kislány újra hívja, de mindig foglalt. Mire a nagyi befejezi az evést, már beesteledik. Hazamennek és egy szót sem szólnak egymáshoz. Gizike elgondolkodik azon, amit tett, és nagyon elszégyelli magát. Este átmegy a nagymama szobájába, és bocsánatot kér tőle. A jószívű nagyanőnyő természetesen megbocsát, majd azon kezdenek tanakodni, hogyan lehetne kiengesztelni a Téliapót.

- Ha tőle is bocsánatot kérnél, és énekelnél neki egy szép Mikulás éneket, akkor biztos hozzád is ellátogatna - mondja nagyanyó, és már tárcsázza a Téliapó számát. Gizike bocsánatot kér a Mikulástól, és elénekli a "Téliapó itt van" című dalt. Igaz, egy kicsit hamisan, és a szöveget is elrontva, de a Téliapó nagyon örül, hogy Gizike megbánta, amiért ilyen nagyravágyó volt.

- Gizike, megbocsájtok neked, ha kitisztítod a csizmádat, és mese után szépen lefekszel aludni.

Gizike ezt megígéri, de már olyan fáradt, hogy a mese alatt elalszik. Másnap reggel a csizmája tele csokival és cukorral. Gizike nagyon boldog, és el is felejtette már, hogy mit kért a Téliapótól.

Gyenes András

Kedves Utókor!

1993. okt. 17.

Ma a szokásos időben keltem fel és indultam iskolába. Csak a normális suliundor és a matek dolgozat miatt egyre erősödő gyomorgörcs kísért utamon. Természetesen a mindennapi forgalmi dugókat ma sem kerültem el, szóval ez a reggel sem különbözött a többitől.

Végre beértem a suliba. Az osztályt látva kicsit oldódott feszült reggeli hangulatom.

Az első óra ének volt. Szeretem az énekorákat. Kellemes időtöltés volt ez a negyvenöt perc. Szünetben a mindennapi kislidarábok dobálásán, üvöltözéseken, rohangálásokon s a berendezés szétverésén kívül semmi nem történt. Néhányan a könyveket bújták.

A földrajzóra is szép lassan telt el. (Így utólag nem is tűnik olyan unalmasnak.)

A következő óra irodalom volt. A rettegett irodalomóra! A szünetben már mindenki magolt, pótolta az elfelejtett vagy elhanyagolt leckéket. Becsöngettek! A tanár megérkezett. Az első 20-25 perc természetesen a felelőké! Ezt mindenki tudja. A kezdeti mozdulatokat mindenki percről percre halálos csendben figyelte. Lassan kinyílt a napló. És hol? Az első oldalon.

- Bodori Katalin - hangzott szinte villámcsapásként.

Kikecmergek a padból és kimegyek.

- Számolj be MórícZ Zsigmond életéről, és elemezd a Hét krajcár című novelláját!

Egy világ omlott össze bennem. Kb. egy percig álltam szótlannul, aztán a tanár nem bírta tovább.

- Tanultál? - kérdezte.

Éreztem, hogy tudja a választ, de feleltem.

- Nem - mondtam halkán.

- Elégtelen!! - válaszolta erre. - Kati, kezdesz ellustulni. Tőled nem ezt várom!

A gyors felelés után a helyemre ballagtam, s csendesen sirdogáltam. Ez sajnós jellemző rám. Egy okkal több, hogy a magyartanárt is a kedvenceim közé soroljam. Miért pont én? Miért pont ma? Ezeket a kérdéseket fontolgattam. Az élethez szerencse kell. Engem ma elhagyott. Tulajdonképpen az ember a szülei miatt tanul, meg néha büszkeségből. Nem volt kedvem hazamenni, mert utálom anyuékkal közölni a rossz híreket. Szerencsére az ősöket nem nagyon keserítettem el. Ezzel lezártam a dolgot. Fontosabb dolgok is vannak a világban.

A mai ebéd a menzán egész ehető volt.

Azt elfelejtettem leírni, hogy Blanka összeveszett Danival. Tehát szabad a pálya Zsófi előtt. Ja! Kihagytam valamit. Ma Áron beszélt rajzórán, mikor Zsuzsa néni azzal volt elfoglalva, hogy szidta lesüllyedt osztályszínvonalunkat. Szóval, ezt mondta:

- De Zsuzsa néni, kanosodunk.

Azt hiszem, mára ennyi voltam. Folyt. köv. holnap.

Még mindig én:

Bodori Katalin

Fuss!

Fuss!, mert futni jó.
 Gondolkodhatsz: ki a jó, s
 ki a való?
 Mert e kettő nek ugyanaz.
 Fuss, gondolkozz,
 s talán rájössz majd, ki az!

Egy nap, két perc

Eddig olyan jó volt,
 amikor ránéztek.
 Mosolyogtak, s hirtelen
 oly boldog lettek.
 De elég volt egy nap, két
 perc,
 s minden megváltozott.
 Most, ha ránézek,
 már nek leszek boldog,
 és nek is mosolygok.

Már késő

Nek tudod ki ő,
 Nek tudod honnan jött,
 Nek tudod hogy szólított,
 Vannak-e céljai?

De látod az arcát,
 De hallod a hangját,
 De érzed a tekintetét,
 Hogy is ne szeretnéd?

Tudod, már késő,
 Tudod, már nincs több
 alkalom,
 Arcodon mint könnyesepp
 Folyik a fájdalom.

Tűz és szerelem

Csillog a tűz
 Szekedbe vakít
 Őt látod, de nek találad.

Terjed a tűz
 Hűsodba már
 Feléd nyúl egy gyöngö kar.

Megfogod kezét, és látod,
 De már késő.

A kéz elenged
 A test elernyed
 És elborítják a lángok.

Csak állsz
 Csak állsz
 Tested észti a láng.

Nek érzel fájdalmat
 Csak bánatot,
 Mert egyedül ő, csak ő
 számtott.

Tan. és Orsolya

Tőlem - Neked

Telnek a napok és múlnak a percek
 Őrjítő tudat, hogy én már nem kellek.
 Lehunyom a szemem és látom az arcod
 Egy másik lányt is, kinek kezét fogod.
 Megpróbálom eltitkolni, de vérzik a szívem
 Nehéz elhinni, hogy könnyes a szemem.
 Erősen bízom benne, hogy visszajössz hozzám
 Kellemesen megsimogatsz s megcsókolod a szám.
 Elég az álmodásból, végleg elfeledlek,
 De soha ne feledd, én mindig szerettelek.

Bukvai Eszter

Legdrágább Nagymama!

Csütörtök este van, és a kertben írok Neked. Múlt éjszaka szörnyen egyedül voltam, és azt kívántam, bárcsak veled lehetnék, hisz tudod, anyuék elutaztak.

Ma reggel, miután felébredtem, nem éreztem valami fényesen magam, és rájöttem, hogy azért nem, mert felvételi vizsgák lesznek. Kb. 10 óra körül Noémi jött értem, és bementünk a suliba. Útközben találkoztunk Dinóval és Orsival. Miután beérkeztünk az épületre, beleütköztem Erzsibe. Odanyújtotta a kezét, de olyan hideg volt, mint egy békaláb. Orsi különben megjegyezte, hogy úgy nézek ki, mintha egész éjjel nem aludtam volna, és azt is megjegyezte, hogy ha netán átengednek matematikából, akkor se fogok tudni mit kezdeni magammal. Igazán megnyugodtam.

Erzsi mellett ültem, és olyan nyugalom áradt belőle, hogy azt hittem, megőrülök, amikor én majd kibújok a bőrömből. Jó lett volna tudni, vajon úgy nézek ki, ahogy érzem magam, és hogy a szoba tulsó végén is hallják a szívdobogásomat.

Bejött egy nő és elkezdte osztogatni a matek tételeket. Elvettem a lapot, rápillantottam és úgy éreztem, nekem ez nem fog menni. Még a szívverésem is megállt. Fél háromkor hazamentünk, és megebédeltünk. Nagyon nehéz volt a matek, de remélem, kettesre azért sikerült.

Ma este meglátogattam azokat, akiket tudtam. Eszter éppen hisztizett, amikor hozzájuk értem, ugyanis akkor jött rá, hogy egy végzetes hibát követett el a vizsgán. Amikor egy kicsit magához tért, bementünk a városba és fagyit ettünk.

Jaj mama, bárcsak sikerülne volna a matek vizsgám!

Ó igen, tudom, hogy nem dől össze a világ, ha megbukom, hiszen lehet pótvizsgázni, de én jobban örülnék ha összedőlné, ha nem sikerül. Szurkolj, légy szíves!

Szerető unokád:

(Hornyák) Adrienn

Élet

Nagyon gyorsan röpködnek az évek,
S fiatalságunk tovaszáll.
Az esztendőök eltelnék egy-kettőre,
S nekünk nem marad más, csak a magány.

Fiatal kezünk reszketővé válik,
S fürgé lábunk nem szalad tovább.
Sajnos az idő óráját nem lehet megállítani,
S így életünk egy pillanatként tovaszáll.

Bulyáki Annamária

Az öregember halála

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy öregember, magányosan egy tanyán. Ennek az öregembernek, János bácsinak se felesége, se gyereke, se unokája nem volt. Egyszóval nem volt egyetlen rokona sem.

János bácsi egész életében ezen a tanyán élt, és földet művelt. Viszont annyira öreg volt, hogy úgy érezte, nem éli már meg a karácsonyt. Amikor ezt gondolta, nyár volt, úgyhogy még meg sem fázhatótt, és nem volt semmilyen betegsége sem. Úgy döntött, hogy az utolsó napjait a természetben akarja leélni. Így hát eladta a házikóját és a földjét, és a pénzből, amit kapott, vett a szabad éléshez szükséges felszereléseket: jó nagy, kényelmes sátrát, meleg hálózsákokat stb. Az összes cuccát bepakolta egy hátizsákba, és elindult a szomszédos hegység erdeibe. Épp elérte a hegyvonulat lábát, mikor beesteledett. Lesátorozott, és megette vacsorára az utolsó falat ennivalóját, amit vitt az útra, úgyhogy másnap már kellett használnia a pus-káját vadászatra. A hálózsákjában sokáig forgolódott, amíg végre el tudott aludni. Másnap reggel összeszedte a cókókóját, és tovább indult fel a hegyen. Ment, mendegélt és ahogy egyre többet gyalogolt, egyre éhesebb lett. Így hát eldöntötte, hogy azon a tisztáson, ahol éppen volt, lesátorozik véglegesen. Felütötte sátrát, felállította a nyársait, és még tűzifát is hozott. Majd elment vadászni. Gyalogolt, gyalogolt, de csak nem találkozott egyetlen kacsával, galambbal, szarvassal vagy őzzel. Már ott tartott, hogy visszafordul, és eszik valami bogyfélélet, amikor végre megpillantott egy szarvast. Megcélozta a puszkájával és lőtt. El is találta úgy, hogy rögtön összeesett a szegény állat. Nagyon megörült az öreg, és gyorsan visszarohant a sátrához a szarvassal a hátán, hogy megsüthesse. Meg is sütötte, és meg is ette több mint a felét. Az ebéd után lefeküdt aludni, mert nagyon jóllakott a hússal. A szarvas másik felét vacsorára, majd másnap reggelire ette meg. A következő napon is elment vadászni. Rögtön az első tíz percben találkozott egy vadállattal, csak az volt a probléma, hogy egy medve volt az a vadállat. Bele is lőtt a medvébe az öreg, de a vadállat erre csak fölbőszült, és szétmarcangolta János bácsit...

János bácsi csakugyan nem élte meg a karácsonyt.

Virágh Balázs

Félelem nélkül

Ember állt a háztetőn,
Rajta csak kabátja lőn.
Nagyon fázott magában,
Kijebb állt hát bánatában.
Nem is szédült mostanában.

Furcsa dolgokra gondola,
Mintha a szél nem fújna.
Sok ember gyült lent a téren,
Ő fönt előredőlt mélyen.
Mögötte egész élete,
Félelem nélkül végezte.

Süle Zsolt

Az ég sötét

Az ég sötét, a nap is
lelent már,
Fáradt lelkem végre
meleg ágyra vágy.
Meleg ágyra, melyen
szerelmem vár,
És ott marad mellettem
egész éjszakán át.

Egymás karjában
fekszünk csendben
S nézzük a holdat mind
a ketten.
Egy jobb életről
álmodunk rég
Hiszen az ég sötét csak
a szerelem ég.

Higgy nekem!

Hidd el, hogy itt
vagyok,
Velem minden gondod
megoszthatod.
Hidd el, hogy létezőnk,
s mi is boldogan
élhetünk.

Hidd el, hogy szeretlek,
És minden percben
kereslek.
Hidd el, hogy
szerethetsz,
Hiszen Isten azért
teremtett.

Hidd el, hogy a föld
forog,
És mi is lehetünk
boldogok.
Hidd el, az élet szép,
nem csupán festett kép.
Add a kezed és nézz
rám,
Hidd el, ez több mint
barátság.

Szedlák Anita

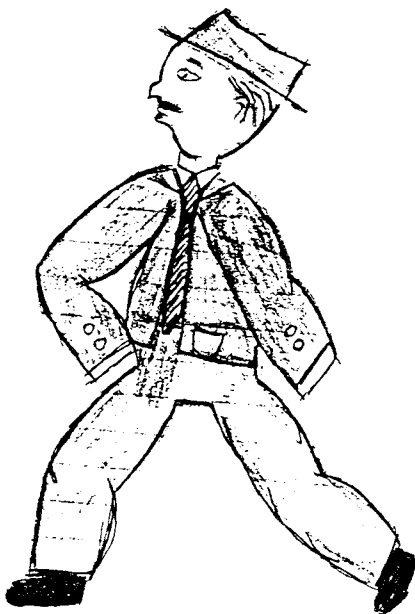
Kovács úr esete

Történt egy baleset,
Ami tényleg megesett.
Merthogy a hó esett,
Így Kovács úr elesett.

Mereven feküdt ő,
Melléte temető.
Nyomta a nyakkendő,
Mit akart a Teremtő.

A kórházban Kovács úr,
Egymagában búsul.
Az ember a hibából tanul,
De mit vonjon le tanulságul?

Lázár Zsófia

Kincs

„Jól csak szívvel lát az ember,
ami igazán lényeges,
az a szemnek láthatatlan.”
Saint-Exupery

*A szívvel jól látni - nagy jutalom.
A lényegét meglátni, azt akarom.
Szívemmel átlátni a végtelen falon.
Szememmel nem látom, mert nem is tudom.*

*Szememmel próbálok, szívedet vizsgálom,
De tüzet nem látok a végtelen határon.
Pedig meleget érzek, de nem találom.
Segíts, mert emészt a kíváncsiságom.*

*Lélkemmel lelkedbe nézek,
Kedves anyyalt ott remélek.
Jótettek mosolygós helyére,
Odaszállt jószíved tündére.*

*Boldog vagyok, mert kerestem és találtam.
Hű társad lesz ő, ha vigyázod szobádban.
Ne engedd, hogy a Gonosz megtalálja.
És akkor rajtad lesz az Uristen áldása.*

Rózsavölgyi Erzsébet

Egy emlékezetes karácsonyeste

Nálunk minden karácsony egyformán zajlott le. Amelyikről most mesélni fogok, az a legemlékezetesebb ünnep volt.

Anyám szentestén megfőzte a karácsonyi vacsorát, mézeskalácsot sütött, és én szívesen segítettem neki én is. A testvéreimmel mi kötöttük meg a szaloncukrokra a kis ezüstszálat, hogy utána föl lehessen aggatni a karácsonyfára. Apám ezalatt az erdőben fenyőfáért volt. Mindig egyedül ment, hogy nekünk meglepetést szerezzen. A leggyzebb, legnagyobb, legformásabb fát választotta ki, de nem is okozott nagy kárt azzal, hogy kivágta, mert abban az erdőben rengeteg fenyőfa állt. Mikor apám jött hazafelé, anyám gyorsan elzavart minket az ablaktól, hogy meg ne lássuk.

Szentestén a testvéreimmel bevonultunk a nagyszobába és ott játszottunk mindenféleképpen. Ezalatt apám folvitte a fenyőfát a padlásra. Anyámmal együtt diszitették föl, aminek én mindig nagyon örültem, mert így meglepetést tudtak nekünk szerezni. A szülein a fa alá raktak az ajándékokat, majd amikor elkészültek, csilingelt a kis Jézuska. Mi izgatottan rohantunk föl a padlásra és körüálltuk a gyönyörű karácsonyfát. Megfogtuk egymás kezét és elénekeltük a Kis karácsonyt. Ezután letérdeltünk a fa alá és elkezdtük bontogatni az ajándékokat.

Egyszer csak hirtelen dörömbölésre lettünk figyelmesek. Anyám döbbenten kiáltott fel: Ki lehet az ilyenkor, szentestén?! Nyugodj meg, mindjárt lemegyek és megnézem - mondta az apám. Az ajtó előtt egy szánalomra méltó öregember állt, hosszú, fehér szakállal.

- Adjon isten jó estét fiatalember. Elnézést kérek, hogy ilyenkor zavarom a nyugalmukat, dehol nem tudom megszűzni magam, ilyenkor mindenki elkéret. Csak mára szeretnék szállást kapni, jó lesz nekem a pincében is, az a lényeg, hogy fedél legyen a fejem fölött, különben megfagyok.

- Jöjjon beljebb. Még nem kezdünk neki a

vacsorának. Tartson velünk, a feleségem nagyszerűen főz.

- Ó, nem is tudom, hogyan köszönjem meg a nagylelkűségét.

Mi mindent hallottunk fönről a padlásról. Én először nem örültem, hogy egy idegen megszavarta ezt a szép ünnepet, de később már másképp láttam. Amikor a húgom meglátta az öregembert, fölkiáltott: Dezzétek, itt a télapó bácsi! Ettől rögtön jobb lett a kedvem. Hamarosan újra nyugodtak voltunk, az öregapó velünk énekel, majd később bibliai történeteket kezdett el mesélni. Látszott rajta, hogy nagyon boldog, csak úgy csillogott a szeme a vidámságtól...

Egyszer csak nagyon megajánlaltam a bácsit. Legszívesebben átoltétem és megkérdeztem volna, hogy van-e valakije. De inkább nem tettem. Elképzelttem, hogy milyen rossz lehet annak, akinek már nincs hova mennie, nincs kívül elbeszélgetnie. Hirtelen megértettem, hogy most miért ilyen boldog az öreg bacsika. Nagyon szerettem volna neki valami emléket adni. Vegül a kis mézeskalács szücske mellett döntöttem, amit én sütöttem. Amikor átnyújtottam neki, észrevettem, hogy egy könnycsepp gördül végig az arcán. Hálásan magához ölelt. Még éjfélig mesélte a szép történeteket.

Másnap reggel kinyittem az ablakon. Minden fehérbe öltözött, még mindig nagy pelyhekben hullott a hó. Gyorsan felöltöztem és lementem, hogy megkérjem a bácsit, meséljen még nekünk. De már nem taláram sehol szem őt. A szülein elmondták, hogy már hajnalban továbbment. Bántott, hogy nem köszönt el tőlünk. Hirtelen anyámnak felkiáltott: várj csak, hagyott itt neked valamit. Azzal odanyújtott felém egy kis fehér tárgyat. Kezembe fogtam, és csak akkor vettem észre, hogy egy kis angyalka az. Gyönyörű, ezüsthajú angyalka. Ez volt éketem legszébb ajándéka, amit valaha is kaptam. Soha nem fogom elfelejteni az öregapót.

Rajkó Veronika

A három sületlen pogácsa

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer három sületlen pogácsa. Ezek hárman szépen éldegéltek egy erdei házikóban.

Egyszer csak az egyiknek eszébe jutott, hogy nem jó ez így, mivel minden rendes pogácsa meg va sülve, de ők hárman nincsenek. El is mondta bánatát a többieknek, és ők egyetértettek vele. Elhatározták hát, hogy elmennek megsülni. Mentek, mendégéltek az erdőben, mígnem egy kemencét találtak. Megszóltak hárman:

- Hé, te kemence! Azonnal süss ki minket, mert különben megbánod!

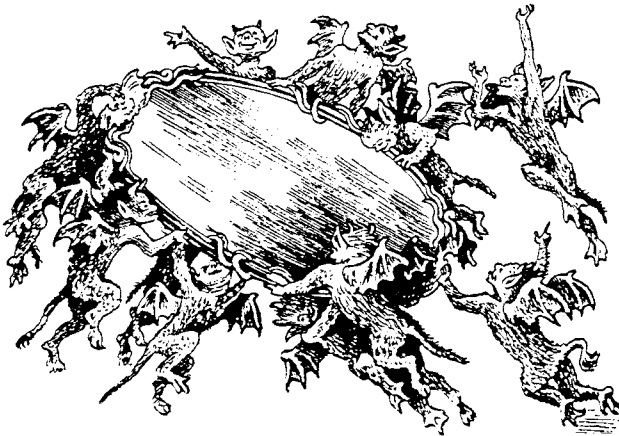
A kemence öreg, sokat tapasztalt jószág volt, nem szerette az ilyen hangot. Meg is szólt:

- Kérjétek szépen, és akkor teljesítem a kívánságaitokat!
Erre a három pogácsa:

- Mit merészelsz, te kemence? Mi vagyunk a három világmentő pogácsák, és még te beszélsz velünk ilyen hangon? No, nem baj! Majd mi megtanítunk téged az illemre! - Ezzel a három sületlen fogott hérom baltát, és szétverte a kemencét. Szegény kemence sírt-rítt, de nem kegyelmeztek neki.

Kis idő múlva a pogácsák elkezdtek zöldülni és penészedni. Nagyon megijedtek, de nem volt mit tenni, a penész megette őket. Ha a penész őket meg nem ette volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Tanulság: Minden gonosznak meglesz a jutalma. Főleg, ha az egy sületlen pogácsa.

Kellár Rafael